

Μὴ πάυες νὰ κοτῆς
κί' αὐτοὺς τοὺς Ἀγγλογάλλους,
νίους ὀργανωτάς
τῆς ράτσας μας μεγάλους.

Χαίρε, Πατριάρχη, χαίρε,
κί' ἐν βοῇ πολλῇ καὶ γούμφῳ
ἐκδικήσεως ἡμέραι
θ' ἀνατείλουν ὀσοῦνοῦ.

Πλὴν ἀρκού πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὴν ἡσυχίαν μας ὄρασι
καὶ τὴν ἀφύγον μας στάσι.

Ἄπο Τούρκων κακουργίας πρὸς θυμοὺς ἐπικινδύνους
δὴν παρασυρόμεθα,
μὲ μνημόνα μονάχα καὶ μὲ λάβαρα καὶ θρήνους
διαμαρτυρόμεθα.

Καταστίλλομεν γενναίως τῆς ψυχῆς μας τὰς ὀρμάς,
καίμει οἱ τρανοὺς λιθάνια,
κί' ἀτάξιας ἀπὸ 'μᾶς
δὴν φοβοῦνται τὰ Βαλκάνια.

Καὶ 'στὸν πόλεμον ἀκόμη τὸν Ἰταλοτουρκικόν,
ὅπερ καὶ σημαντικόν,
αὐστηρότατα τηροῦμεν τὴν οὐδετερότητα
κί' ἐκτιμῶμεν τῶν μελῶν μας τὴν ἀκεραιότητα.

Ἐδῶ, σπετὲ Γρηγόριε, 'στὴν πλάσιν τὴν ὀραϊκὴν
θίλει τὴν σάρκα σου καθέως ἀρτίαν, ἀκαρσίαν,
κί' ἰδῶ μὲς 'στὸ Ρωμαϊκό, ποῖνα μὲ ἀγαπᾷ,
θίλου ἀκέρη τὸ ψωμί καὶ τὸ σκυλὶ χορτάτο.

Καὶ προστάται μας πολλοὶ
καὶ καθίνας κηδεμῶν
εὐμνίστατα λαλεῖ
γιὰ τὴν ἀφύγον ἡμῶν.

Εὐνοία σ' ἡμᾶς καὶ πίστις,
ἐν μιλοῦμε σαν μαρλοῖοι,
κί' ἕσθημα μᾶς δίνουσι ὀλοὶ
μᾶς διαγωγῆς ἀρίστης.

Σίβοντες τὰ καθίστατα
στρέφομεν καὶ νῦν τὰ νῦτα
πρὸς ὀρόρους κακοπίστους.

Κί' ἰγὼ πάλιν ἐν νανίῳ
ἐτύνω μὲς 'στὰ καφινεῖα
δολοφόρους καταπτύτους.

Ἐνας σκοπὸς πρὸ τῆς Βουλῆς
κί' ὁ βρανοφόρος Φασουλῆς.

Σκ.— Πού πᾶς, μαρι;

Φ.— Μίς 'στὴ Βουλῆ...

Σκ.— Μὴ προχωρήσῃς, στάσου...

Φ.— ὄλας τῆς Κρήτης βουλευτῆς...

Φ.— Δὴν εἶσαι 'στὰ σωτᾶ σου.

Ἐγὼ δὴν εἶμαι Κρητικὸς, μὴ' ἴρχομαι ἐκ τῆς Κρήτης,
ἰγῶμαι ρήτωρ Φασουλῆς, τῶν Ἀθηνῶν πολίτης.

Σκ.— Ἄμμι γιατί φορῆς βρακιά;

Φ.— Γιατί; καὶ δὴν τὸ ξέρις;
γιατὶ τὸ Κράτος κυβερνᾷ τῆς Κρήτης ὁ Λευτέρης;
Σκ.— Φύγε προτοῦ τὴν βρακιά σου τὴν βάλω 'στὸ σημάδι.

Φ.— Ἄσε νὰ 'μπῶ μίς 'στὴ Βουλῆ νὰ 'δῶ τὸν Χηνιάδη.

Σκ.—

Ἄλτ σοὺ λέω, μὴ σιμώνης.

Φ.— Κύρ Σκοπὶ μου μὴ θυμώνης.
Εἶμαι πούρος Ἀθηναῖος, ἰγὼ πάμ μὲ τὴν τάξι,
καὶ δὴν θίλω φασαρῆας... ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ.

Μὴ θαρρῆς πῶς ἐμ' ἰγὼ τῶν Μπουτσουναριῶν ἀγγίμι.
ἰδῶ κάθομαι πρὸ χρόνων,
καὶ γνωρίζω τοῦτο μόνον,
ὅτι μένουσιν 'στὰ Χανιά τὰ μπαούλα τοῦ Ζαήμη.

Ἐμεῖς ἴχομε Λευτέρη, Κλιάρχο Μαρκαντωνάκη...
γιατὶ θίλου καὶ καλὰ
μὲ τὴν πρότασιν ἐκείνην τοῦ κυρίου Λουανάκη
νὰ μᾶς βάλουσι οἱ μπῆλα;

Νὰ θυμάσουσιν κί' οἱ προστάται καὶ νὰ πᾶνε κολοσσοὶ
νὰ δεσπόσουσι καὶ πάλι μίς 'στ' ἄδιστοπο νησί,
ποῖνα γρηῖρος δίχως λόντι
εἰς Ἄνυτολὴν καὶ Ἀύσι;

Ἐβῆκασι κί' αὐτοὶ τὴν ὄρα νὰ μᾶς στείλουν Βουλευτᾶς...
δὴν μᾶς φθάνουσι οἱ δικοὶ μας, ποὺ ξανάβησαν κατ' αὐτάς,
ἀλλὰ θίλουσιν κί' ἀπίσω νὰ μᾶς ἀριθάρουν κί' ἄλλοι
νὰ μᾶς φέρου ἀρον ἀρον συρροαίμας 'στὸ κεφάλι,
καὶ νὰ τρέχου κί' ὁ Γκαλλῆν ἰξηγήσει νὰ ζητῇ
καὶ ποδάρι νὰ πατῇ.

Ἄσε νὰ 'μπῶ 'μᾶς 'στὴ Βουλῆ...

Σκ.— Μὴ προχωρήσῃς, λέρα,
ἄλλοῶς ὁ γέρο διάλογος σοὺ πέρνει τὸν πατέρα.

(Τὸν Ἀθηναῖο τὸν βρακῆ τὸν πᾶνει τὸ μπουρί
κί' ἀφῶως προχωρεῖ,
πλὴν ὁ φρουρὸς τοῦ βίχεται, γίνετα πατατράκα,
καὶ τοῦ χαλᾶ τὰ μούτσουνα καὶ τὴν φουροῦ λὰ ἔβρακα.)

Ἐκαὶ καμπόσους ποικιλῆας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελῆας.

Ἐκείνο τὸ σπουδαῖον τῆς Ἀτλαντίδος ὀλλον
ἐκθίδει κατὰ μῆνα καὶ περιοδικόν
εἰς ὀλην κί' εἰς εἰκόνας τὰ μέλιστα ποικίλον
κί' ἰσάμιλλον καθ' ὄλα τῶν Εὐρωπαϊκῶν.
'Στὴν Νίκην τὴν Ἰέρην πολυτιλῶς ἐκθίδεται,
χωρὶς δαπάνης, κόπων καὶ θυσιῶν νὰ φείδετα.

Ὁ ὀΔίλια Προμπονάς, γιατίρὸς τῆς κήλης ἐκ τῶν πρώτων,
ποὺ μὲ τοὺς ἐπιδήμοιους τοῦ μεγάλου κᾶνει κρῆτον.
'Ἐπίδεσμοι μοναδικοὶ καθ' ἔπειν τὸ Βαυλιον,
κρίνεται ὡς θαυματουργοὶ κί' εἰς ὀλην τὴν ὀφῆλιον.
Εἰς τὴν ὀδὸν τοῦ Πιραιῶς ἄς τρέξῃ παρῶσθῃς
πρὸς εὐρεῖαν τοῦ Προμπονά κάθε κηλοπαθῆς.